

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/133/2019
Identifikačné číslo spisu: 3109203540
Dátum vydania rozhodnutia: 25.09.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Brňák
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:3109203540.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu D.. Š.K. Š., bytom v K., A. X, zastúpeného Mgr. Reném Nguyenom, advokátom so sídlom v Partizánskom, Moyzesova 471/1, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Úrad geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Chlumeckého 2, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 11 C 38/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 24. septembra 2018 sp. zn. 6 Co 19/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 22. decembra 2016 č. k. 11 C 38/2009-180 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal od žalovanej zaplatať náhrady škody vo výške 413,93 € s príslušenstvom. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanej priznal nárok na ich náhradu v rozsahu 100 %. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť štátu 21,10 € do troch dní. Rozsudok odôvodnil tým, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatať žalovanej istiny s príslušenstvom titulom náhrady škody spôsobenej mu orgánmi na úseku katastra (geodézie) tým, že neopravili napriek jeho žiadostiam chyby v katastrálnom operáte. Poukázal na doplňujúci výklad pojmu nesprávny úradný postup v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo/71/2009 z 27. januára 2011 a konštatoval, že priebeh vlastníckej hranice je predmetom sporu a že riešenie vlastníckych vzťahov nemôže byť realizované v konaní o oprave chyby v katastrálnom operáte. I v prípade, že by žalobca preukázal naplnenie podmienok vzniku nároku na náhradu škody, musel by súd návrh zamietnuť aj z dôvodu žalovanou vznesenej námietky premlčania.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „odvolací súd“) na základe odvolania podaného žalobcom rozsudkom z 24. septembra 2018 sp. zn. 6 Co 19/2018 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (§ 387 ods. 1 a ods. 2 CSP) a žalovanej priznal náhradu odvolacích trov konania.

2.1. Odvolací súd v podstatnom uviedol, že v danej veci nebol splnený základný zákonný predpoklad pre

vznik nároku žalobcu na náhradu škody spôsobenej orgánmi verejnej moci pri jej výkone v tom smere, že nebol preukázaný žalobcom tvrdený nesprávny úradný postup. Odvolací súd zhodne so závermi súdu prvej inštancie zdôraznil, že konanie o oprave chyby v katastrálnom operáte je nesporovým konaním a jeho predmetom nemôže byť riešenie vlastníckych a iných vecnoprávných sporov. Priebeh hranice medzi pozemkami, ktorých sa nesprávne zameranie geometrickým plánom z roku 1981 týka, je medzi žalobcom a tretími osobami (vlastníkmi pozemkov) sporný, je predmetom súdneho konania a preto nemohol byť predmetom konania o oprave chyby v katastrálnom operáte, tak ako to žalobcovi žalovaný opakovane oznámil. Presnosť vyznačenia hraníc pozemku je pritom výlučne v kompetencii geodeta a kartografa, nie úradného overovateľa. Orgány katastra boli i ku dňu zákresu geometrického plánu z roku 1981 povinné geometrický plán preskúmať a zistiť, či sú splnené formálne náležitosti, neboli povinné skúmať aj jeho technickú správnosť. Z uvedeného vyplýva, že zo súdom prvej inštancie správne zisteného skutkového stavu nemožno vyvodíť záver o existencii nesprávneho úradného postupu orgánov katastra.

2.2. Odvolací súd ďalej uviedol, že žalobca nepreukázal ani vznik a výšku majetkovej škody, ktorá mu mala vzniknúť v súvislosti s nesprávnym zameraním a právne správnym zakreslením geometrického plánu z roku 1981 orgánmi katastra. Tento plán bol vypracovaný a použitý ako príloha návrhu na vklad vlastníckeho práva vo vzťahu k zámene pozemkov vo vlastníctve M. B. a v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobcu a F. Š.. Návrh na vklad bol rozhodnutím Správy katastra Trenčín z 13. júna 2003 zamietnutý, avšak dôvod zamietnutia nespočíval v nesprávnosti geometrického plánu z roku 1981, ale jednak v zmätočnosti označenia strán právneho úkonu a jednak v skutočnosti, že geometrický plán z roku 2001 bol vyhotovený za účelom odčlenenia aj iných parciel, než sú zamieňané pozemky s tým, že tieto nie sú predmetom zmluvy a k ich zápisu do katastra nebola predložená žiadna verejná listina alebo iná listina, ktorá by podľa zákona potvrdzovala alebo osvedčovala právo k nim. Správa katastra Trenčín v rozhodnutí uviedla, že predložená zámenná zmluva je neurčitá, nezrozumiteľná, uzatvorená v rozpore s § 611 Občianskeho zákonníka.

2.3. Podľa názoru odvolacieho súdu na základe vyššie uvedeného nemožno konštatovať ani existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a tvrdenou škodou, keď súd mal za to, že jednak nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu a jednak žalobcovi žiadna škoda nevznikla.

3. Uvedený rozsudok odvolacieho súdu napadol dovolaním žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Prípustnosť a dôvodnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Dovolateľ namietal, že odvolací súd (i) nezrušil rozsudok súdu prvej inštancie; v tejto súvislosti predovšetkým namietal, že odvolací súd listom z 26. septembra 2017 vrátil spis súdu prvej inštancie za účelom opravy zápisnice z 22. novembra 2016, hoci mal pre uvedenú vadu rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť, (ii) nezaoberal sa odvolacími námietkami, (iii) neuviedol časť skutkového stavu, zisteného súdom prvej inštancie, (iv) sa zaoberal iným dôvodom nesprávneho úradného postupu ako žalobca uvádzal, (v) nejasne formuloval poučenie o možnosti podať dovolanie. V ďalšom texte dovolania žalobca podrobnejšie reagoval na nedostatky v priebehu súdneho konania pred súdom prvej inštancie (nesprávna alebo neúplná protokolácia, vady v procese znaleckého dokazovania i v samotnom znaleckom posudku, nesprávne zistený skutkový stav i jeho hodnotenie súdom). V neposlednom rade žalobca nesúhlasil ani s právnym posúdením jeho veci. Dovolateľ žiadal na základe uvedeného, aby najvyšší súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a aby mu vec vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že sa stotožňuje s právnymi závermi oboch súdov a navrhuje, aby najvyšší súd dovolanie odmietol. V ďalšom reagovala na vecnoprávnu stránku posudzovaného prípadu, ako aj k otázke premlčania nároku žalobcu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa.

Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Žalobca uplatnil dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaci, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 42/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 41/2017, 4 Cdo 131/2017, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobcu, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

10. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

11. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednaní veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj judikát R 129/1999 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pojem „procesný postup“ súdu je potrebné vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

12. Dovolateľ najskôr namietal, že odvolacie rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené - odvolací súd sa nezaoberal jeho odvolacími námietkami, neuviedol časť skutkového stavu, zisteného súdom prvej inštancie a nezaoberal sa žalobcom uvádzanými dôvodmi nesprávneho úradného postupu.

13. V súvislosti s námietkou žalobcu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu je potrebné poukázať na to, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3.

decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.“

13.1. Uvedené stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

13.2. V prejednávanej veci odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne a v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku (§ 387 ods. 1 a ods. 2 CSP) a zároveň sa - primerane úrovni podaného odvolania (žalobca predovšetkým inak vnímal rozhodujúci skutkový stav) - vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami žalobcu, súc viazaný zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie (§ 383 CSP). Je síce pravdou, že odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí k odvolacej námietke žalobcu o nepremlčaní jeho nároku bližšie nevyjadril, poukazujúc na zásadu hospodárnosti konania (bod 23 odôvodnenia napadnutého odvolacieho rozhodnutia), avšak ani táto prípadná vada „nedostatočného odôvodnenia“ nemohla mať relevantný význam v rámci dovolacieho prieskumu. Žalobca v podanom dovolaní uvedenú okolnosť o ne/premlčaní jeho žalobného nároku neuvádza a preto sa touto otázkou dovolací súd ani nemohol zaoberať, rešpektujúc viazanosť dovolacieho súdu rozsahom a dôvodmi podaného dovolania (§ 439 a § 440 CSP). Na strane druhej, ak bola žaloba zamietnutá z viacerých (z hľadiska merita rozhodnutia rovnocenných) dôvodov, z ktorých každý jeden aj len samostatne bol súdom považovaný za kľúčový [v tom zmysle, že so zreteľom naň bolo treba žalobu buď zamietnuť alebo (naopak) žalobe vyhovieť], potom odvolacím súdom vyššie spomenutý odkaz na zásadu hospodárnosti konania má svoj význam, keďže dôvod zamietnutia žaloby spočíval (aj) na nepreukázaní nesprávneho úradného postupu, škody a príčinnej súvislosti. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu takto obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie. I keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uplatňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, v prejednávanej veci o taký prípad nešlo. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

13.3. Dovolateľ preto nedôvodne argumentoval, že rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený. V neposlednom rade najvyšší súd dodáva, že za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

14. Dovolateľ tiež namietal, že odvolací súd bol povinný v okolnostiach danej veci zrušiť odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie „tak ako mu to § 389 CSP prikazoval“ a že v tejto súvislosti nemal vrátiť spis súdu prvej inštancie za účelom opravy zápisnice z 22. novembra 2016 [bod 3(i)].

14.1. Z obsahu spisu (č.l. 220 až 224) vyplýva, že odvolací súd listom z 26. septembra 2017 vrátil spis súdu prvej inštancie ako predčasne predložený na rozhodnutie o odvolaní žalobcu, keďže súd prvej inštancie pred predložením spisu odvolaciemu súdu sa mal vysporiadať s námietkou žalobcu proti zneniu zápisnice z pojednávania súdu uskutočneného 22. novembra 2016, a to na základe podania žalobcu doručeného súdu 23. novembra 2016.

14.2. Žalobca v podanej námietke žiadal nahradiť text zápisnice „V záverečnej reči žalobca uvádza, že žiada aby súd žalobe vyhovel, nakoľko je daná objektívna zodpovednosť žalovaného, keďže boli splnené všetky tri podmienky k priznaniu náhrady škody. Priama škoda vznikla v nesprávne vypracovanom geometrickým plánom a tým, že do dnešného dňa sú orgány štátne nečinné z dôvodu jeho neopravenia, celkovo z dôvodu neopravenia údajov katastra. Tieto orgány mali tieto údaje jednoznačne opraviť a to v zmysle § 59 katastrálneho zákona, kde sú dané tri spôsoby opravy. Spôsob ako mali uvedené orgány postupovať je uvedený v katastrálnom bulletine č. 1/2008, č. LPO - 2526/2008 zo dňa 04.04.2008“ textom „V záverečnej reči žalobca uvádza: Priamou príčinou škody je GP vypracovaný v roku 1981, ktorý bol chybný a tak zodpovednosť preberá ten, kto zápis včas a riadne nevykonal a nie ten, kto zápis používa. Ide o objektívnu zodpovednosť, ktorej sa žalovaný nemôže zbaviť. Boli splnené všetky tri podmienky k úhrade škody, ktorými sú nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody“.

14.3. Súd prvej inštancie uznesením z 8. decembra 2017 č. k. 11 C 38/2009-223 námietke žalobcu vyhovel a text zápisnice v požadovanom rozsahu opravil. Po doručení tohto uznesenia žalobcovi následne vec opätovne predložil odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní žalobcu.

14.4. Keďže opravený text časti záverečnej reči žalobcu prima facie nenechal podstatný obsah nahradeného textu, nemohla sa podľa názoru dovolacieho súdu predmetná vada premietnuť aj do prípadnej procesnej vady samotného odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie tak, aby (iba) kvôli nej bolo potrebné prvostupňové rozhodnutie zrušiť. Námietka žalobcu o naplnení vady v zmysle § 420 písm. f) CSP preto ani v tejto časti nie je opodstatnená.

15. Pokiaľ žalobca v ďalšom poukazoval v podanom dovolaní na nesprávne zistený skutkový stav, nesprávne hodnotenie dôkazov (pozri bod 3 predposledná veta) najvyšší súd uvádza, že nedostatočné zistenie skutkového (skutočného) stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nezakladá vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017). Ani Ústavný súd Slovenskej republiky nedospel k záveru o ústavnoprávnej neudržateľnosti tohto názoru najvyššieho súdu (II. ÚS 465/2017). V neposlednom rade najvyšší súd dodáva, že vady prípadnej protokolácie súdom prvej inštancie bolo možné stranou žalobcu procesne namietať priamo pred súdom prvej inštancie, či v rámci podaného odvolania, k čomu zo strany žalobcu nedošlo. Námietka žalobcu o naplnení vady v zmysle § 420 písm. f) CSP preto ani v tejto časti nie je opodstatnená.

16. Žalobca v podanom dovolaní nesúhlasil ani s právnym posúdením jeho veci. Treba uviesť, že najvyšší súd už za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy konštatoval, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012). Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, resp. prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, zotrváva rozhodovacia prax dovolacieho súdu aj v súčasnosti (R 24/2017, 1 Cdo 71/2018, 2 Cdo 49/2018, 3 Cdo 37/2018, 4 Cdo 1/2018, 5 Cdo 191/2018, 7 Cdo 79/2018, 8 Cdo 76/2018). So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalobcu ani v tejto časti nie je podľa § 420 písm. f) CSP prípustné.

17. Vzhľadom na to, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f) / CSP prípustné, najvyšší súd ho ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

18. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.